

R.M. Mc Cheyne

KEERT U TOT MIJN BESTRAFFING

„De Opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten. Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij haar redenen in de stad: gij slechten! hoelang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffen; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloedig uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.”
(Spreuken 1 : 20-23).

Het blijkt uit de hierboven aangehaalde tekst, dat geen ander dan de Heere Jezus Christus onder het verheven beeld van de Opperste Wijsheid is voorgesteld. Van wie anders dan van de Zaligmaker kan het in waarheid gezegd worden, dat Hij, met uitgebreide armen, in de straten, op de markten en aan de deuren der poorten stond, roepende tot de slechten, - de tollenaars en zondaars, en tot de spotters, - de Farizeeën en Schriftgeleerden, en tot hen, die wetenschap haten, - het Joods priesterdom? Van wie anders dan alleen van de Zaligmaker kan het met volle waarheid gezegd worden, dat Hij de terugkerende zondaar aanbood: *Zijn Geest over hem uit te storten en Zijn woorden hem bekend te maken?* Christus alleen is in de hoogte opgevaren, heeft de gevangenis gevangen genomen en heeft gaven ontvangen voor de mensen, ja, zelfs voor de weerspannigen, opdat God onder hen mocht wonen.

Voordat ik, mijn broeders, u deze ernstige en hartdoordringende roepstem des Heeren op uw gemoed wil drukken, begeer ik eerst u twee verklaringen onder de aandacht te brengen.

Vooreerst, dat de roepstem van de Zaligmaker, in de aangehaalde woorden en de belofte, waarmee zij vergezeld gaat, gericht is tot zondaars en niet tot heiligen. Zij is ook niet gericht tot alle zondaars zonder onderscheid, niet tot hen, die wakker geschud zijn om hun zonde en hun gevaar in te zien, en uitroepen: „Mannen broeders, wat zullen wij doen?” maar zij is gericht tot de slechten, die hun slechtheid beminnen, - tot de

spotters, die de spotternij begeren, - tot de zotten, die wetenschap haten. De Bijbel is vol van de dierbaarste beloften aan Christus' bijzonder volk, de Zijnen, die in Hem geborgen zijn, Zijn lichaam, Zijn bruid; en er zijn vele dringende roepstemmen en uitlokkende bemoedigingen voor hen, in wie God het goede werk begonnen heeft, door hen van zonde te overtuigen.

Maar de hierboven aangehaalde tekstwoorden slaan niet op deze; zij zijn gericht tot hen, die dood zijn door de zonden en de misdaden. Tot hen, die zozeer verloren zijn dat zij dit niet eens weten. Tot hen, die zich verblijden en verlustigen in hun zonden. Tot hen, die, zonder schroom, hun wereldse onberispelijkheid en welgevoeglijkheid als een gerechtigheid voor God rekenen; - in één woord tot de slechten, die hun slechtheid beminnen, de spotters, die de spotternij begeren, de zotten, die wetenschap haten.

Is er niemand onder u, die heimelijk vermoedt dat hij juist tot één van die karakters behoort, welke wij beschreven hebben? Ik wenste hem dan op het hart te drukken, dat hij heden door de Zaligmaker toegesproken wordt, niet met uitdrukkingen van toorn, maar in die van tederste liefde. Tot u strekt Jezus Zijn armen uit. Tot u zegt Hij deze vriendelijke woorden. O, hoe verblind bent u voor de medelijdende liefde van de Zaligmaker! O, hoe onteert u Hem elke dag door uw boze en lasterlijke gedachten over Hem! U meent, terwijl u er een behagen in scheidt Hem de rug toe te keren, Hij slechts woorden van toorn en van het toekomstige oordeel voor u heeft. Maar, o, u zou wijzer handelen, wanneer u uit Zijn eigen woorden Zijn gedachten over u opmaakte. Hij zegt: „Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, ik wil over u uitstorten, - niet het oordeel, - maar „Mijn Geest; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.”

Mijn tweede verklaring is, dat de roepstem van Christus aandringt tot een onmiddellijke bekering. Hij zegt niet: waarom wilt gij uw slechtheid beminnen? Maar: „hoe lang zult gij uw slechtheid beminnen?” Ook zegt Hij niet: Keert u te eniger tijd en Ik zal Mijn Geest uitstorten. Maar: „Keert u tot Mijn bestraffing;” dat is: *Keert u heden tot Mij, terwijl ik u bestraf*. Onmiddellijke bekering tot God, onmiddellijke aanneming van het bloed van Christus en de rechtvaardigheid Gods, een bekering op heden, - dit en niets dan dit, is het leerstuk van onze tekst. Laat niemand van u zeggen, ik wil dit genadig offer in overweging nemen; ik wil die zaak op de een of andere dag met alle vereiste belangstelling bepeinen; ik wil er een dag voorbepalen om mij daarvan te verzekeren, - zo iemand drijft evenzo de spot met deze woorden van de Zaligmaker, alsof hij zeide: ik wil aan die zaak geen part of deel hebben. De Heere eist niet van u dat u hierna een besluit neemt over de zaak, waaraan Hij de belofte van de Heilige Geest verbonden heeft. Hij begeert dit heden; *heden keert u, heden bekeert u*, terwijl Hij u bestraf.

Met de blik op deze verklaring is het thans mijn verlangen u de roepstem van de Zaligmaker voor uw aandacht te brengen, onder de drie volgende punten:

I. *De roepstem van de Zaligmaker moet u dringen haar gehoor te geven, wegens de rijke belofte daaraan verbonden: „Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.”* Dikwijls worden de zondaars in de Heilige

Schrift aangemaand om zich te bekeren en in Jezus te geloven, wegens de vrede en de vergeving die zij door het geloof deelachtig worden; maar de drangreden hier ter plaatse is zeldzamer en misschien nog meer aanmoedigend. Hier wordt u vermaand u te bekeren en te geloven, opdat u nieuwe schepselen mocht worden: „keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden uitstorten.”

1. Bedenk, hoe onmisbaar zo'n verandering voor uw heil is: „Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk van God niet zien.” - „Zonder heiligmaking zal niemand God zien.” ,Om de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde te bewonen, moeten wij tot nieuwe schepselen gemaakt worden. Het zal een heerlijk toneel in de hemel zijn, wanneer de gouden poorten van het nieuwe Jeruzalem zullen verschijnen; maar een blinde kan zich er immers niet over verheugen? Het zal een heerlijke muziek zijn in de hemel, wanneer de gouden harpen der engelen en verlost en zullen ruisen; maar iemand, die geen muzikaal gehoor heeft, zal er immers geen genot van hebben? En evenzo zal het de vlekkeloze heiligheid in de hemel zijn, - want hiervan zal de hemel vervuld wezen; - hoe zal deze dan een onheilige ziel kunnen genieten? „Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden.” Dit is derhalve een onontbeerlijke verandering.

2. Bedenk tevens hoe zij naar de mens onmogelijk is. Onderzoek ieder filosofisch systeem; ga ieder plan van opvoeding na; zoek van het ene eind der aarde tot het andere, - waar zult u een kracht vinden, die u heilig maakt?

„De afgrond zegt: zij is in mij niet;

En de zee zegt: zij is niet bij mij.

Het gesloten goud kan voor haar niet gegeven worden,

En met zilver kan haar prijs niet worden opgewogen.

Men kan het goud of het kristal haar niet gelijk waarden,

Want de trek der wijsheid is meerder dan der robijnen.”

(Job 28 : 14-18).

Een mens mag in staat zijn om zijn zonde te veranderen, maar wie is in staat zijn hart te veranderen? De reden, waarom dit bepaald naar de mens onmogelijk is, is, dat hij niet alleen een lust heeft in de voorwerpen der zonde, maar zelfs in zijn eigen zondig hart. Hij is niet alleen slecht, maar hij bemint zijn slechtigheid; niet alleen een spotter, maar begeert de spotternij; niet alleen een zot, maar hij haat juist die wetenschap, welke hem wijs zou maken tot zaligheid. Wie van u erkent dan niet de kracht van Jezus' liefde in het aanbod, dat Hij heden aan de onverschilligsten en zorgeloosten onder u doet: „Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden uitstorten.” Indien ge u slechts heden tot Christus keert en Hem aanneemt, biedt Hij u die Geest aan, die alleen in staat is u tot een nieuw schepsel te maken, die u een hart kan geven geschikt voor de hemel. U verstaat de zaak geheel verkeerd, wanneer u meent dat u door Christus hierdoor in een toestand van engheid en onthouding gebracht wordt; u verstaat de zaak verkeerd, wanneer u gelooft dat u door de gave des Geestes op een weg van onbehagelijkheid en moeite geleid wordt, - nee, de Schrift getuigt dat de wegen, op welke de Heilige Geest u brengt, wegen van liefelijkheid en vrede zijn. Veronderstel, dat iemand eens zo dwaas en onbezonnen was, een onlesbare trek te hebben naar giftige kruiden, wegens hun zoete en aangename smaak en er zo'n regelmatig gebruik van

maakte, dat er de dood, vroeg of laat, het gevolg van moest worden; - dan zou ik mij twee wegen kunnen voorstellen, langs welke de vrienden van die onbezonnen man, die begeren zijn leven te behouden, hem van die vreemde en dodelijke lust zouden kunnen genezen.

1^e. Zij zouden hem met alle macht tot onthouding kunnen dwingen en zelfs verbieden dat de kruiden onder zijn ogen kwamen. Dit zou de weg der beperking, der onthouding zijn; de trek zou blijven bestaan, maar gedwarsboomd en verhinderd worden.

Of 2^e, in plaats van met geweld het vergif weg te nemen, zouden zij hem nieuwe en gezonde spijzen kunnen voorzetten, wier smaak nog aangener en liefelijker voor hem was, zodat, wanneer hij ze eenmaal geproefd had, niemand meer enige vrees behoefde te koesteren, dat hij weer het gif zou begeren. Hij heeft een nieuwe smaak gekregen, waardoor de kruiden, welke hem eenmaal zoet en aangenaam waren, nu niet meer naar zijn smaak zijn. Hoe onvolkomen dit beeld ook mag zijn, nochtans geeft het ons duidelijk dat ene gezichtspunt in de heiligmaking te kennen, hetwelk ik u wil aanschouwelijk maken, namelijk *Zijn liefelijkheid*. De Geest, die Christus aanbiedt, heiligt ons, - wel niet altijd terstond, maar zeker spoedig, - niet om ons te beteugelen, maar om ons te vernieuwen. Van nature hebben wij de zonde lief, namelijk de wereld en de dingen der wereld, - hoewel wij weten dat de bezoldiging der zonde de dood is. Er zijn mensen, die, om zich hiervan te genezen, alles doen om hun verderfelijke gewoonten af te leggen, om hun verboden trek te bedwingen en weerstand te bieden aan al de dingen, op welke hun natuurlijk hart gesteld is. Dit is de stelregel door de satan, de antichrist en de wereld aangenomen.

Maar er is een betere weg, langs welke de Heilige Geest ons heiligt, - niet door de dingen te veranderen, maar door *de lust* tot die dingen te veranderen, - niet door een uitwendige onthouding, maar door een inwendige vernieuwing. Er staat geschreven in Ezechiël 36 vs. 26: „En Ik zal u een nieuw hart geven en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen en zal u een vleser hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen en Mijn rechten zult bewaren en doen.”

Zo dan, mijn broeders, zo er een arme zondaar hier is, die door de verfoeilijke ketterij van de wereld is bedrogen - alsof het houden van de geboden voor de heiligen tot moeite en last ware, - laat hem heden eens zijn ogen openen voor de ware natuur van Evangelieheiligheid, dat God niet aanbiedt te werken het doen, zonder eerst te werken in u het willen. Hij biedt u niet aan om u van uwe geliefkoosde dingen af te trekken, maar Hij biedt u aan een nieuwe smaak voor hogere zaken te schenken; en even als de knaap het niet verdrietig vindt, om het speelgoed en de kleinigheden weg te werpen, die zijn lust in de dagen van zijn kindsheid uitmaakten, zo ook is het voor de gelovige geen zwaarigheid de goddeloze ijdelheden op zij te zetten, die zo lange tijd zijn ziel gekweld hebben, want ziet, een nieuwe wereld heeft zich, door Gods Geest, voor zijn bewonderende en liefhebbende blik geopend.

Zie dus toe, slechten, die de slechtheid bemint, welk een drangreden u aanspoort tot een onmiddellijke bekering, tot een onmiddellijke omhelzing van Jezus! Indien ge u aan Christus overgeeft, biedt Hij u heden aan de nieuwe schepping in u te beginnen, -

niet om u smart of moeite aan te doen, noch u lasten op te leggen, welke u niet dragen kunt, - maar om u een lust en smaak te geven in dingen, die alle engelen, alle heilige en zalige wezens in verrukking brengen. „Keert u tot mijn bestraffing!”

II. *De roepstem van de Zaligmaker om zich heden tot Hem te keren, moet ons dringen haar te gehoorzamen, omdat de bekering elke dag moeilijker wordt.* Er is geen wet in onze natuur, welke zekerder en met meer verborgen kracht werk dan de wet van de gewoonte. Datgene, wat ons in de beginne uiterst moeilijk toeschijnt te volbrengen, wordt bij iedere poging gemakkelijker, totdat de gewoonte, als het ware, een tweede natuur wordt. Wanneer wij het lezen leren, hoe langzaam en slechts trapsgewijze klimt de vordering op, tot ten laatste, door telkens herhaalde oefening, de stamelende tong vloeibaar en gemakkelijk leest. Ja, zelfs zo gemakkelijk wordt ons die kunst, dat wij niet eens meer de letters nagaan, die de woorden uitmaken, welke wij lezen. Evenzo gaat het met de groei van de gewoonte van te zondigen. Hoe bedorven ook het natuurlijk hart is, nochtans wordt het voor het onbevungen jeugdig gemoed somtijds moeilijk en boezemt het hem zelfs weerzin in, om de eerste vloek te uiten, waartoe de mode of het slechte gezelschap hem verleidt. De lichtzinnige scherts of heiligschennende spot zal gewoonlijk de bloes van verontwaardiging op de wangen van de eenvoudige jongeling, die pas de woelige wereld is ingetreden, te voorschijn roepen. Maar wie kent niet de kracht van de gewoonte, welke het fijne vernis van het tedere gemoed afwist? Wie heeft niet, binnen weinige maanden, de vloek horen uitspreken, die als met een aangeboren vlugheid de tong ontsnapte? Wie heeft niet de goddeloosheid en de heiligschennis onbestraft zien doorgaan, zelfs bij de verborgen bloes van de schaamte? En gelijk het met deze zonden is, zo gaat het met de grootste zonde, aan welke de mensheid schuldig is, namelijk die van de verwerping van de Zaligmaker. Er is een tijd in onze kindsheid, wanneer het tedere gemoed bijzonder ontvankelijk schijnt te zijn voor de Zaligmaker.

Daar is een tijd, waarin de verstandelijke vermogens en genegenheden plotseling tot rijpheid ontwikkeld worden, gelijk de rozenknop als een gevulde roos openbreekt; een tijd, waarin al de driften onzer natuur zich tegen alles aankanten en met onberekenbare onstuimigheid losbarsten. De ondervinding verzekert, dat dit de tijd is, waarin tevens de overtuiging van zonden het gemakkelijkst op ons hart werken kan, de tijd waarin de leer en het lijden van onze Zaligmaker soms met het beste gevolg voor onze geest kan gebracht worden. Het is dan, dat de gehele voorstelling van de Evangeliewaarheid voor ons oog treedt, met zo'n klaarheid en kracht, als, naar menselijke waarschijnlijkheid, dit nimmer weder het geval zal zijn. Wanneer in die tijd de tederheid van de liefde van de Zaligmaker wordt weerstaan, zal zij elke dag meer van haar nieuwigheid en kracht verliezen, met welke zij ons hart treft; de gewoonte om weerstand te bieden aan het Woord en de getuigenis van een ontfermende God zal iedere dag meer de overhand krijgen; het stenen hart zal iedere dag meer een hart van diamant worden; de driedubbele onbeschaamdheid van het ongeloof zal iedere dag sterker toenemen.

O, mijn vrienden, de gedachte is vreselijk, dat er onder ons zijn, die hun harten ieder uur overgeven aan deze zekere en verborgen voortgang van de verharding. Ziet achterwaarts, broeders, gelijk velen van u kunnen doen, naar die tijden, toen Christus en Zijn lijden voor uw zielen een levendig belang hadden. Blijkt terug naar het eerste

sterfgeval in uw familie of naar de eerste maal dat ge u voorbereidde deel te nemen aan het heilig sacrament. Ontstonden er toen geen opwekkende en levendmakende gevoelens in uw borst, welke u thans niet meer bezit? Had u niet de een of andere strijd met uw geweten, - bijna eveneens alsof u de verzenen tegen de prikkels sloeg, met het verwerpen van Christus, - toen u de tederheid van de tederste van u afwees? Maar u behield de overhand in die strijd, - u smoorde elke verontrustende influistering - u onderdrukte elke aanval van benauwdheid en angst. De Geest worstelde met u, maar u bluste Zijn levendmakende invloed uit.

En nu, erkent u het niet dat die dagen van opwekking bijna geheel voorbijgegaan zijn, dat de tijden, waarin de Geest u levend wilde maken, ieder jaar zeldzamer en zeldzamer voor u worden? De sterfgevallen vermeederen rondom u, maar zij spreken met minder kracht tot uw geweten. Ieder sacrament schijnt iets of wat van zijn treffende kracht te verliezen; iedere sabbat wordt droeviger en eentoniger. Het is mogelijk waar, dat u dit niet voelt. Het geweten komt ook in die toestand, welke de apostel noemt: *on gevoelig geworden zijnde* (Eféze 4 : 19). Maar indien er enige waarheid in de Bijbel en enige gelijkheid in de menselijke natuur is, dan deelt zij ons dit mee dat met iedere dag het onbekeerde hart zich meer en meer verhardt. O, het is voor een prediker, die de Heere lief heeft, een van de treurigste tonelen, wanneer hij zondag op zondag zijn gemeente overziet, die de getrouwe bedeling van het Goddelijk Woord ontvangt, en nochtans zonder opwekking of indrukken heengaat; temeer omdat hij weet dat het onbekeerde hart dagelijks verharder wordt.

Hoe duidelijk en hoe krachtig is dus hier de drangreden u nog heden tot God te bekeren. Heden bieden wij u al de voordelen aan, die in Christus te vinden zijn, vergeving door Zijn bloed, aanneming door Zijn gerechtigheid, - heiligmaking door Zijn Geest. Wanneer u deze verwerpt, dan laadt u niet alleen een nieuwe schuld bij de last van u misdaden, maar u zult daardoor uw hart nog meer verstenen. Zo u heden Christus verwerpt, zult u Hem, naar alle menselijke berekening, ook morgen verwerpen; zodat, zonder ons te verdiepen in de soevereiniteit van Gods Geest, Die werkt in wie en wanneer Hij wil, - de enige gevolgtrekking, waartoe ieder verstandig mens komen moet, deze is, dat het heden, van alle dagen tussen nu en het oordeel, de beste en geschiktste dag is voor uw bekering, en dat de dag van uw dood, - die droevige tijd van onrust en benauwdheid, wanneer de geest zijn aardse woning verlaat, - de ongeschiktste dag van uw leven is, om u tot God te bekeren. Wanneer de dienstknecht van Christus de gordijnen van uw bed wegschuift om u de woorden van Jezus toe te spreken, dan zal dat oor, dat gedurende een hele levenstijd voor de boodschap des heils doof geweest is, in dat uur zijn alsof u het niet hoorde. Het hart, dat zich zo lang tegen de scherpte van het Woord des levens gekant heeft, zal dan zijn gelijk de onderste molensteen. „Heden dan, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet,”

III. *De roepstem des Heeren om zich nu tot Hem te wenden moet ons dringen haar te gehoorzamen, omdat de Zaligmaker niet altijd zal roepen.*

„Mijn Geest zal niet altijd twisten met de mens,” was het waarschuwendende woord Gods tot de mensen vóór de zondvloed. „Nu is het voor uw ogen verborgen,” was een

dergelijke waarschuwing van de Zaligmaker tot Jeruzalem gericht. De woorden, die onmiddellijk op deze tekst volgen, drukken dezelfde zin in nog ernstiger taal uit. En wie erkent niet de plechtigheid en de kracht, waarmee deze roepstem gepaard gaat, dat de tijd ophanden is, wanneer Hij niet meer roepen zal.

Aanschouwt die heerlijke gestalte, welke in haar lichaam de tekenen draagt van de Man van smarten; Zijn oog en Zijn woorden doen ons Hem zien, „die leeft en dood was, en zie, Hij leeft tot in eeuwigheid.” Aanschouw, hoe Hij vol liefde voor de zondaars staat, zelfs voor de voornaamste! Ziet, hoe Hij Zijn ontfermende handen uitstrekt. Hoort Zijn vriendelijke woorden van genade, uitnodiging en belofte: „Ik zal mijn Geest ulieden uitstorten.” Maar bedenkt, dat Hij slechts voor een tijd voor u staat; die handen zijn slechts uitgestrekt voor een tijd; die woorden van liefde zijn slechts voor een tijd. De dag is aanstaande, wanneer Hij zal komen „met de wolken, en alle oog zal Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten van de aarde zullen over Hem rouw bedrijven.” Dit is Jezus' komst ten oordeel. Dan worden de handen niet meer in ontferming uitgestrekt, want de ijzeren roede is in Zijn hand, en Zijn vijanden zullen dan voor Hem zijn als de kruik eens pottenbakkers. Zijn rechterhand leert Hem vreselijke dingen. Zijn pijlen zijn scherp in de harten van des Konings vijanden, en volken zullen onder Hem vallen. (Psalm 45 : 5, 6). En o, hoe vreselijk zullen dan Zijn woorden van liefde veranderd worden!

„Zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen;

Ik zal spotten, wanneer uw vreeze komt;

Wanneer uw vreeze komt; gelijk een verwoesting;

En uw verderf aankomt als een wervelwind;

Wanneer u benauwdheid en angst overkomt.” (Spreuken 1 : 26, 27)

O, wat zal dat een dag zijn, wanneer de teerhartige Jezus, Die weende bij het graf van Lazarus, zal lachen in uw verderf en spotten bij uw vrees? Het contrast tussen deze twee voorstellingen is zó treffend, dat het niemand van u ontgaan kan.

Maar wat ik vooral onder uw aandacht wilde brengen, is, dat het niet alleen een treffende verandering, maar een zeer plotselinge is. De overgang van liefde in verbolgenheid geschiedt hier niet trapsgewijs, gelijk de afwisseling van dag in nacht. Daar is geen schemering, om zo te zeggen; de overgang is even plotseling als verschrikkelijk. Kan ons dit niet tot een waarschuwend leer wezen, dat God vaak ophoudt met de mens te twisten, niet trapsgewijs, maar plotseling? Niet alleen dat de dood dikwijls geheel onverwachts is, en dat de komst van de Zoon des Mensen Zeker plotseling zijn zal, als een dief in de nacht, maar ook dat de voorbijgang van de ontfermende Zaligmaker van de levende mens, die Zijn roepstem lange tijd weerstaan, dikwijls plotseling en onherroepbaar zal zijn? Ontwaakt dan, broeders, en wel gij, die meent dat het hetzelfde is, wanneer ge u bekeert en de Zaligmaker omhelst, als het slechts vóór uw dood is. Ontwaakt, u die zegt: „een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al nederliggende.” (Spreuk. 6 : 10). De zon van de genade moge niet op gelijke wijze ondergaan als de natuurlijke zon; er moge geen stille en rustige schemering zijn, wanneer u aan de komende duisternis denkt, en vliedt tot Hem, die het licht is van de wereld. Hoe het ook moge zijn, dit is althans zeker, dat de

Geest zich aan degenen onttrekt, die Hem weerstand bieden, hetzij plotseling of trapsgewijs, om ieder van u heden nog te bewegen tot een ogenblikkelijke bekering. Deze moet nu geschieden, of zij vindt nooit plaats.

Op een winteravond, wanneer de koude met toenemende hevigheid invalt, wanneer de zon verre de meridiaan gepasseerd heeft, en langzaam naar de westelijke hemel afdaalt, is er een dubbele reden, waarom de grond ieder ogenblik harder en voor de ploeg ondoordringbaarder is. Aan de ene zijde doet de nachtelijke koude, met toenemende kracht, de bevroren kluiten nog harder worden, en aan de andere kant trekken zich de verwarmende stralen, die ze alleen week maken kunnen, ieder ogenblik meer terug, en verliezen hun levendmakende kracht.

O, mijn broeders, laat het zo niet met u zijn. Zolang u onbekeerd bent, bevindt ge u onder een dubbele invloed van verharding. De koude van een eeuwige nacht valt neer in uw zielen, en de Zon der gerechtigheid haast zich, met een westelijke wenteling, om voor u eeuwig onder te gaan. Indien dus de ploeg van de genade niet heden een weg door uw ijskoude harten kan banen, welke waarschijnlijkheid is er dat hij dit morgen zal kunnen doen? Amen.

Larbert, 15 nov. 1835.